

פְּרַשְׁת הַשְּׁבוּעַ: כִּי תֵצֵא "אֶל שְׂדֵי יִתְּנוּ לָכֶם רַחֲמִים" רֵאשִׁי תִיבוֹת "יִשְׂרָאֵל" 🕯️ כְּנִיסַת הַשְּׁבֹת: 18:29
עֲרַשׁ"ק י' אֵלּוּל תִּשְׁע"ד (5.9.14) יְצִיאַת הַשְּׁבֹת: 19:36 (ר"ת 20:14)

הַפְּטָרָה: "רְנִי עֲקָרָה" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"כִּי יִקְרָא קִין צְפוֹר לְפָנָי... וְהָאֵם רִבְצַת עַל הָאֲפָרָחִים אוֹ עַל הַבִּיצִים לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים. שְׁלַח תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם וְאֶת הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ" (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)

על הכתוב, "כִּי יִקְרָא קִין צְפוֹר לְפָנָי... שְׁלַח תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם, וְאֶת הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ", אומרים חז"ל, שְׁבִמְצוֹת שִׁילוּחַ הַקִּין יֵשׁ גַּם סְגוּלָה לְהַחִישׁ אֶת הַגְּאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה, שֶׁתּוֹבֵא בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן. וְזֹאת, עַל-פִּי הַכְּתוּב בְּמִדְרַשׁ (דְּבָרִים רַבָּה ו', ז'): "מָהוּ 'שְׁלַח תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם' (וְהַתְּשׁוּבָה) אִם קִימַתְּ מִצְוַה זֶה (=שִׁילוּחַ הַקִּין), אֲתָה מְמַהֵר לְבוֹא (=לְהִבִּיא אֶת) מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, שֶׁכְּתוּב בּוֹ "שִׁילוּחַ". וּמִנֵּינִי? – שְׁנֵאמַר (יִשְׁעִיָּה לֵב, כ'): 'מְשַׁלְּחֵי רֶגֶל הַשּׁוֹר וְהַחֲמוֹר'. (וְדַרְשׁ הַרְד"ל: "שׁוֹר" זֶהוּ מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, "וְחֲמוֹר" זֶהוּ מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד).

דָּבָר אַחֵר: אָמַר רַבִּי תַנְחוּמָא: אִם קִימַתְּ אֶת הַמִּצְוָה הַזֹּאת (=שִׁילוּחַ הַקִּין), אֲתָה מְמַהֵר לְהִבִּיא אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא, שֶׁכְּתוּב גַּם בּוֹ שִׁילוּחַ, שְׁנֵאמַר (מְלָאכִי ג', כג'): "הִנֵּה אֲנִי שֹׁלַח לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא", וְהוּא יָבוֹא וַיִּנְחַם אֶתְכֶם. מִנֵּינִי? שְׁנֵאמַר 'וְהִשִּׁיב לֵב אֲבוֹת עַל בָּנִים'."

וְרֵאוּי לְהוֹסִיף כֵּאֵן פְּרַפְרַת נְאֻה, עַל-פִּי הַכְּתוּב בְּסִפְר "מִנְחָה בְּלוּלָה" ("בְּחֻקֵּי"): "'אֵם בְּחֻקֵּי תִלְכוּ... – בְּמִלָּה 'אֵם' נִרְמְזוּ כָּל הַגְּאוּלָּים (בְּרֵאשִׁי תִיבוֹת). (הִנֵּה), בְּמִצְרַיִם אֶהְרֵן מִשָּׁה, בְּיָמֵי הַקִּין אֶסְתֵּר מְרַדְּכִי, לְעֵתִיד לְבוֹא אֱלֹהֵי מְשִׁיחַ'."

וַיֵּשׁ לְהוֹסִיף גַּם מָה שֶׁהִבִּיא הַ"כֵּל בּוֹ" בְּסוּף קְרִיאַת שְׁמֵעַ, עַל הַכְּתוּב: "'אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהִיּוֹת לָכֶם לְאֱלֹהִים אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם", שֶׁהַפְּסוּק מֵתְחִיל בְּאוֹת א' וּמְסַתֵּם בְּאוֹת מ'. וְזֹאת, כְּדֵי לְרְמוֹז עַל הַגְּאוּלָּים שֶׁהִבְאֵנו: אֶהְרֵן מִשָּׁה, אֶסְתֵּר מְרַדְּכִי, אֱלֹהֵי מְשִׁיחַ.

עַל-פִּי הָאָמֹר מְפָרֵשׁ הַ"נְעָם מְגִדִים" ("שְׁלַח") מָה שֶׁכְּתוּב בְּפִרְשָׁתֵנוּ (דְּבָרִים כב', ז'): "שְׁלַח תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם וְאֶת הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ". דְּהֵינּוּ, רֵאוּי לְכָל יִשְׂרָאֵל לְהַתְּפַלֵּל לְפָנָי אֲבִיהֶם שֶׁבְּשִׁמִּים תְּפִילָה קִצְרָה וְחֻשׁוּבָה: "שְׁלַח תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם" – אֲנִי אֲבִינוּ אָב הַרַחֲמָן "שְׁלַח תִּשְׁלַח אֶת" הַ"אֵם" הֵם הַגְּאוּלָּים אֱלֹהֵי מְשִׁיחַ (וְכֵן הַ"אֵם" הִיא הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה, הִיא אֵם הַבָּנִים שֶׁבְּגִלוֹת). "וְאֶת הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ" – אֶת בְּנֵיךָ, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, תִּקַּח לָךְ וְתִגְאָל אוֹתָם לְעוֹלָמִים אָמֵן!

וְצָרִיכִים אֲנִי לְהִבִּין, מָהוּ הַקֶּשֶׁר בֵּין שִׁילוּחַ הַקִּין לְבֵין הַקְּדָמַת בּוֹא מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ?

הַזֶּהר הַקְּדוּשׁ מְבַאֵר עֲנִין זֶה, וְאוֹמֵר (מְדַרְשׁ רוֹת עז'): "כִּי יִקְרָא קִין צְפוֹר לְפָנָי... אֲפָרָחִים אוֹ בִיצִים". "קִין" זֶה מְלָכוֹת(=יִשְׂרָאֵל), "אֲפָרָחִים" אֵלּוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר הַשְּׁבִטִים, "בִּיצִים" אֵלּוּ יִשְׂרָאֵל, "וְהָאֵם רִבְצַת עַל הָאֲפָרָחִים" זֶה הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה.

וּמִסְפִּיר "רַבְּנוּ בְחַיִּי", עַל-פִּי מְדַרְשׁ זֶה, שֶׁבְּקִיּוּם מִצְוֹת שִׁילוּחַ הַקִּין יֵשׁ הַתְּעוּרָרוֹת רַחֲמִים גְּדוּלָה בְּשִׁמִּים עַל עַם יִשְׂרָאֵל. שְׁכֵן, כְּאֲשֶׁר מְשַׁלְּחִים אֶת הָאֵם/הַצִּיפּוֹר, מֵתוֹךְ קִנְיָה, הִיא מְצַטְעֶרֶת, וְדוֹאֶגֶת עַל חֶרְפֵּן קִנְיָה וְרִיחּוֹק בְּנִיָּה אֲפָרוּחִים. וּבְרֹב צַעֲרָה, רוּצָה הִיא לֹאבֵד אֶת עֲצָמָה לְדַעַת. וְהַשֵּׁר הַמְּמוּנָה בְּשִׁמִּים עַל הַעוֹפוֹת מְבַקֵּשׁ רַחֲמִים מֵהַקֵּב"ה עַל אוֹתָהּ הַצִּיפּוֹר. וְהַקֵּב"ה, שְׂרַחֲמֵיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו, מְמַשִּׁיךְ שְׁפַע שֶׁל רַחֲמִים עַל כָּל הַמְּצַטְעָרִים, וְגַם עַל הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁבְּגִלוֹת, שְׁעֲלִיָּה נֵאמַר: "וּבִפְשָׁעֵיכֶם(=יִשְׂרָאֵל) שְׁלַחָה אֲמַכֶּם."

וּמוֹסִיף תִּיקוּנֵי הַזֶּהר (תִּיקוּן ו', כג', מְתוּרָגִים): "בְּאוֹתָהּ שְׁעָה צוּעֵק הַקֵּב"ה וְאוֹמֵר: לְמַעַנִּי, לְמַעַנִּי אַעֲשֶׂה, וְאַעֲשֶׂה לְמַעַן שְׁמִי. וּבְנֵה מֵתְעוּרָרִים רַחֲמִים עַל הַשְּׂכִינָה וְעַל בְּנָיו, (שֶׁהֵם) בְּגִלוֹת...".

וְעַתָּה, בֵּא וְרֵאָה כִּי מְדַרְשׁ זֶה בְּעֲנִין מִצְוֹת שִׁילוּחַ הַקִּין, הַמְּסוּגֵלֶת לְקֶרֶב אֶת הַגְּאוּלָּה, מֵתָאִים לְהַפְּלִיא עִם מְאֹמְרוֹ שֶׁל הַתְּנָא הָאֱלֹקִי רַשְׁבִּי בְּזֶהר הַקְּדוּשׁ (שְׁמוֹת ז'), הַמְּבַאֵר, שֶׁבְּשִׁמִּים יֵשׁ הֵיכָל בְּשֵׁם "קִין צִיפּוֹר", וְהוּא הֵיכָל הַמְּשִׁיחַ, וְבוֹ נִמְצָא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וְכֵאֲשֶׁר יִגִּיעַ הַזְּמַן לְגְאוּלָּה אֶת יִשְׂרָאֵל, יֵצֵא הַמְּשִׁיחַ מֵהֵיכָלוֹ, "קִין צִיפּוֹר", כְּדֵי

לגאול את ישראל גאולת עולם. ובלשון קודשו של הזוהר (מתורגם): "באותו זמן יתעורר מלך המשיח לצאת מתוך גן העדן, מאותו מקום שנקרא 'קן ציפור', ויתעורר ויתגלה בארץ הגליל".
וראי להבין כאן את דברי ההתעוררות של הבעש"ט, שהיה נוהג לאומרם בימים הנוראים: "כתיב: 'פי יקרא קן צפור לפניך... והאם רבצת על האפרכים... שלח תשלח את האם', ופרשו בתיקונים: כדי לעורר רחמים (על ישראל), הקב"ה יאמר: כל עוף מעורר רחמים על העופות (=על גוזליו). אוּלם, אין מי שיעורר רחמים על בני (=ישראל). (ולכן) באותו זמן אומר הקב"ה: למעני, למעני אעשה.

(והיה אומר הבעש"ט): אנא, ריבוננו של עולם! אימתי תפתח את היכל 'קן ציפור' ויצא משם משיח מלובש בלבושי נוקמא (=נקמה). אימתי ירוחם המשיח, כמו שכתוב במדרש... שהוא בייסורים גדולים, (ואסור) בשלשלאות של ברזל, ומלכי בית דוד ונביאי ישראל מנחמים אותו (=את המשיח) שיצא לחירות, ושלשלאות הברזל שעליו יתנתקו. אימתי (יתקיים) 'מקים מעפר דל מאשפת ירים אביון' ועריכת נר לבן ישי משיחך? אימתי יעמוד מיכאל על החר, ויקרא 'ובא לציון גואל'?"

הנה פי כן זכינו להבין את הקשר בין מצות שילוח הקן לבין קירוב הגאולה. שכן, על-ידי מצוה זו שאנו משלחים את האם, הנה, על-ידי כך אנו זוכים לשחרר ולשלח את מלך המשיח, שהוא סגור ומסוגר בהיכל "קן ציפור". וזהו שכתוב בגמרא: "בקש יעקב לגלות לבניו את קץ הימין". "קץ" ראשי תיבות "קן ציפור", שלעתיד לבוא, בקץ הימים, יצא משם מלך המשיח לגאול את בני ישראל.

"כי תצא למלחמה על איביך ונתנו ה' אלהיך בידך ושבת שבו"

על הכתוב, "כי תצא למלחמה על איביך ונתנו ה' אלהיך בידך", שואלים חז"ל, מדוע מדקדקת התורה לומר "איביך" בלשון רבים, ואילו את המשך הפסוק ("ונתנו ה' אלהיך בידך") אומרת התורה בלשון יחיד? אלא, לומר לך, שאפילו איביך יהיו רבים, איש אחד מכם ירדוף אלף אויבים, והפית אותם כאיש אחד. כל זאת, כיון שעשית הטוב בעיני ה', שאז כל אויבך יהיו ניגפים לפניך, ונחשבים כאיש אחד.

ואילו הרה"ק מפשיסחא זיע"א אומר על-כך, שהנה ידוע מה שאמרו חז"ל במסכת סכה (נב): ש"שבע שמות יש לו ל'יצר הרע' (רע, ערל, טמא, שונא, מכשול, אבן, צפוני). וכל זאת, כי היצר הרע מבקש לעשות הכל כדי להכניע את האדם, לכן הוא מגיע אליו בכל מיני צורות שונות ומשונות. ובכל פעם הוא מגיע בדמות אחרת ובשם אחר, ופושט צורה, ולובש צורה – עד שנדמה לאדם, שיש לו מלחמה כנגד אויבים רבים, והוא פורע תחתיו. אבל באמת, אנו יודעים שיש לנו רק אויב אחד, הוא ה-יצר הרע, המנסה להפיל את האדם בכל צורה שהיא. ולכן אומר לנו הקב"ה: "כי תצא למלחמה על איביך" – לשון רבים, שכן, אתה מרגיש שיש לך מלחמה נגד אויבים רבים, וירא אתה מהם, ואומר: וכי איך אוכל להתגבר על כל אלו? והתשובה היא: "ונתנו ה' אלהיך בידך" – לשון יחיד, כדי שתדע לך, שאין זה, אלא יצר אחד ויחיד, שרק מדמה את עצמו להרבה, ואין לך מה לפחד, מפיון ש'ונתנו ה' אלהיך בידך ושבת שבו".

"עוד היום גדול"

סיפור זה סופר על-ידי הגאון רבי פיבל פלויט זצ"ל (תלמידו של ה"חתם סופר" זיע"א). המעשה התרחש אצל הגאון בעל "שערי תורה", שבקהילתו היו כמה בעלי זרוע שהתחצפו נגד הרב. פעם אחת בליל יום הכיפורים, בשעה שרצה הגאון לדרוש את דרשתו הקבועה לפני תפילת "כל נדרי", עמד איש אחד, עז פנים במיוחד, ולא הניח לגאון לדרוש בשום פנים ואופן. כשכלו כל הקיצין, ולא יכול היה הרב לדרוש, בא הוא לידי פעס, עלה על הבמה של בית הכנסת, ואמר לאותו עז פנים: "מבטיח אני לך, שלא תוציא את שנתך!" (=שמות ולא יגמור את השנה הזאת).

והנה, לאחר שנה, בליל יום הכיפורים, בא אותו עז פנים אל הגאון בעל "שערי תורה", ושאל אותו בצחוק מלגלג: "רבי, איה הבטחתך? והרי אני חי!". הביט בו הגאון במבט חודר, ואמר: "עוד היום גדול". מיד לאחר מכן התחיל אותו עז פנים להרגיש חולשה בכל גופו, עד שלא יכול לעמוד על רגליו, ומיד לקוחו לביתו. בביתו עוד הורע מצבו עוד יותר. כשראה אותו עז פנים, שפלתה אליו הרעה, מיד שלח שליחים אל הגאון, לפיסו ולבקש מחילה. אך הגאון השיב לו בזו הלשון: "לא סליחה ולא מחילה. רק כפרה". וכך היה, שבאותו לילה מת אותו עז פנים, כדי לכפר על עזות פניו הגדולה.

שבת שלום לכל בית ישראל! נא לשמור על קדושת הגליון!

פְּרַשְׁת הַשְּׁבוּעַ: כִּי תֵצֵא "אל שדי יתן לכם רחמים" ראשי תיבות "ישראל" כְּנִיסַת הַשֶּׁבֶת: 18:29
ערש"ק י' אלול תשע"ד (5.9.14) "ציאת השבת: 19:36 (ר"ת 20:14)

הַפְּטָרָה: "רְנֵי עֲקָרָה" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי העיר חיפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

כָּל הַמְקִימִים מְצוּהָ זֹאת, שֶׁל שִׁילוּחַ הַקֶּן, זֹכֵה לְלִדַת בְּנִים!

אומרים חז"ל במדרש, כָּל הַמְקִימִים אֶת מְצוֹת שִׁילוּחַ הַקֶּן זֹכֵה לְלִדַת בְּנִים. כְּפִי שְׁמוּבָא שָׁם (דְּכָרִים רַבָּה ו', ו'): "יש מצוות שמתן שכרה (=שכרן) עֲשֶׂר. ויש מצוות שמתן שכרה (=שכרן) כְּבוֹד. ומה מתן שכרה של מצוה זו (של שילוח הקן)? שאם אין לך בנים, אני נותן לך בנים. מניין? שְׁנֵאמַר 'שִׁלַּח תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם', ומה שכר אתה נוטל? וְאֵת הַבָּנִים תִּקַּח לָךְ".

וצריכים אנו להבין, מדוע שכר מצוות שילוח הקן היא דווקא לידת בנים? ומהי המידה כנגד מידה כאן? ויש לומר, שהנה, שנינו בגמרא (במות כס'): "אין בן דוד (=המשיח) בא, עד שיכלו כל הנשמות שבגוף". ופרש רש"י, שיש בשמים אוצר נשמות, ושמו "גוף", (ורק כשיכלו (=יגמרו) כל הנשמות באוצר נשמות זה, הנקרא "גוף" – יבוא המשיח).

והנה, ידוע, שתכלית הנישואין בין איש לאשה היא לקיים את מצות פרו ורבו, ולהביא בנים ובנות לעולם הזה. לכן נמצא, כי כאשר מקימים החתן והכלה מצוה זו, ומביאים זרע ילדים לעולם, הנה, על-ידי כך מתמעטות הנשמות שבאוצר הנשמות, ועל-ידי כך מקרבים הם את ביאת משיח צדקנו.

(ולכן, בעת הזיווג, צריכים החתן והכלה לכוון להוליד ולהוריד לעולם הנה נשמות מאוצר הנשמות הנקרא "גוף" – כדי למחר ולהחיש את ביאת משיח בן דוד. וזהו מה שאנו מברכים בשבע ברכות של החתן והכלה, "ברוך אתה ה' משמח ציון בבניה". שכן, יש שמחה בציון (=בירושלים), בעבור בניה, העוסקים בפריה ורביה, כדי להוציא נשמות יקרות מאוצר "גוף" – היות ועל-ידי כך הם מקרבים את הגאולה לציון).

מכל זה נמצאנו למדים, שמצוות שילוח הקן מסוגלת לקרב את הגאולה העתידה. שכן, היות ומצוות שילוח הקן היא סגולה ללידת בנים, כמו שכתוב במדרש "ואת הבנים תקח לך", ומאחר ועל-ידי הבאת ילדים לעולם, זוכים אנו להוציא נשמות מאוצר הנשמות הנקרא "גוף", הנה ממילא בכך אנו מקרבים את הגאולה. שהרי, כאשר יכלו כל הנשמות שם (=באוצר הנשמות) – תבוא הגאולה. על-כן, יפה אמרו חז"ל: "אם קימת מצוה זו (שילוח הקן), אתה ממחר לבוא (=להביא את) מלך המשיח".

ועתה, בא וראה מה שמבואר בזהר הקדוש (שמות ח'), שבהיכל "קן ציפור" (=היכל המשיח) נושא המשיח את עיניו, וכשרואה את רחל אמנו, המבכה על בניה, הוא מעורר את כל הצדיקים לבכות על החרבן והגלות. וכפי הזהר הקדוש (מתורגם): "בשעת חרבן בית אלקינו, המשיח נושא את עיניו ורואה את האבות הקדושים שנכנסו שם. ורואה שם את רחל שדמעוטיה על לחיה, והקב"ה מנחם אותה, ואינה רוצה (רחל) לקבל תנחומים, כמו שנאמר (ירמיה לא, יד'): 'קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים, רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה'. אז משיח מרים את קולו בבכי, ומזדעזע כל גן עדן, וכל הצדיקים שנמצאים שם גועים בבכי עמו... ונשבע להם הקב"ה להעביר (את) מלכות הרשעה מן העולם על-ידי המשיח, ולנקום (את) נקמת ישראל, וכל הטובות שעתידי הקב"ה לעשות לעמו".

ויש לומר, שאותו היכל "קן ציפור" שבו נמצא המשיח הוא בעצם האוצר שכל הנשמות נמצאות בו טרם לידתן (אוצר הנשמות הנקרא "גוף"). ומזה נשפיל להבין כי רחל אמנו, שהיא בבחינת אם הבנים, יושבת שם בהיכל "קן ציפור" עם כל נשמות ישראל, טרם לידתן לעולם הזה, ומשתוקקת ומתפללת לפני בורא עולם, שפבר יזכו ישראל להוריד את כל הנשמות הללו לעולם הזה. שכן, אז תצא משם גם נשמת המשיח להביא את גאולת ישראל.

ומעתה יאירו עינינו להבין את הכתוב: "כי יקרא קן צפור לפניך". דהינו, כאשר יעלה במחשבתך זכרו של היכל "קן ציפור", ששם נשמתו של המשיח סגורה. ואתה "בדרך" – בהיותך בגלות, שהיא בבחינת דרך. דע לך,

שבתוך קן הציפור יש "אפרחים או... ביצים", שהן הנשמות החדשות שטרם נולדו לעולם הזה. "והאם רבצת על האפרחים או על הביצים" – רחל אמנו מבכה שם על בניה בתפילות ובתחנונים, מתי יזכו לצאת מאוצר הנשמות ויולדו לעולם הזה.

ולכן מזהיר אותנו הכתוב: "לא תקח האם על הבנים" – אל תשלים עם זה שהאם רובצת ובוכה על הבנים. אלא "שלח תשלח את האם" – דהינו, אתה צריך לשלח את רחל אמנו, כדי שהיא תצא משם יחד עם נשמת המשיח בגאולה השלמה והקרובה. ואיך תגרום לכך? "ואת הבנים תקח לך" – על-ידי שתקח את הבנים מאוצר הנשמות, ותורידם לעולם הזה (על-ידי מצות "פרו ורבו").

נפלא לצרף כאן חידוש גדול של הרה"ק רבי פינחס מקוריץ זיע"א, שהביא תלמידו בספר "נופת צופים", ש-"קו" (=150) המזמורים שכתב דוד המלך בספר תהילים הם כנגד היכל המשיח, הנקרא "קו ציפור". שכן, כידוע, דוד המלך עצמו עתיד להיות מלך המשיח לעתיד לבוא, כפי שכבר הבאנו מהזהר הקדוש (לך לך פב): "דוד מלכא חי לעלמין, ואפילו ביומי מלכא משיחא איהו מלכא" (=דוד המלך חי לעולמים, והוא יהיה מלך המשיח). ומטעם זה תקן דוד "קו" (=150) מזמורי תהילים כדי לקרב את הגאולה ולשחרר את נשמת המשיח מהיכל "קו ציפור".

וראוי להוסיף כאן פרפרת נאה, שמטעם זה בחר דוד המלך לסים את "קו" (=150) המזמורים של ספר תהילים בפסוק "כל הנשמה תהלל יה". שכן, כתב ה"אגרא דכלא", שראשי התיבות של פסוק זה – "כל הנשמה תהלל יה" – הוא **כה"ת**, והוא שם המסוגל להריון וללידה, כנרמז בפסוק (בראשית טז, יא): "הנה הרה וילדת" – סופי תיבות **כה"ת**. ומצינו בדברי הנביא ישעיה (מג, כא), (שאמר הקב"ה על ישראל): "עם זו יצרתי לי תהילתי יספרו. ופרש רש"י: "למען תהילתי יספרו". כלומר, תכלית בריאת האדם בעולם הזה היא כדי שיספרו את תהילות ה' יתברך. ומאחר וכל הנשמות צריכות להלל ולספר את תהילות ה', תיבות כל הנשמות לצאת מהיכל המשיח "קו ציפור", כדי להלל ולהודות לו יתברך – שהרי זו תכלית הבריאה.

הנה פי כן, יאירו עינינו להבין, מדוע בחר דוד המלך לסים את "קו" (=150) מזמורי התהילים בפסוק "כל הנשמה תהלל יה". שכן, כאן נרמז פי התגלות המשיח מהיכל "קו ציפור" תלויה בכך שכל הנשמות ללא יוצא מן הכלל יהללו את הקב"ה בעולם הזה. ומטעם זה נרמז שם ההריון "**כה"ת**" בראשי התיבות "כל הנשמה תהלל יה". שכן, בכח שם קדוש זה ("**כה"ת**") ממשיכים ומורידים נשמות מהיכל "קו ציפור", וממילא מקרבים את הגאולה, שתבוא במהרה בימינו, אמן.

"ויחפץ ה' אלהיך לך את הקללה לברכה"

הכל יודעים, שהתורה הקדושה היא הרפואה המוצלחת והטובה ביותר לכל המחלות. ומי ששומר תורה ומצוות, הרי זה הביטוח הרפואי הטוב ביותר. בספר "ברכי נפשי" מסופר על משה ג. בחור, הלומד באחת הישיבות הסמוכות לשכונת "רמת אלחנן". שהלך באחד מימי "בין הזמנים", עם חבריו, כדי להרפות מעט את הגוף והשרירים. והנה, כאשר טפס על מתקן מסוגים, אבד את שיווי משקלו, ונפל אחורנית ארצה. החברים ששהו עמו דאגו מיד להעבירו לבית החולים הקרוב, ולשמחתו הרגיעו אותו הרופאים, שהמצב לא נראה חמור. אולם, לאחר עשרים וארבע שעות מצבו החמיר, והוא התחיל להרגיש כאבים עזים בפתח השמאלית, ובאחת הידיים היה כעין שיתוק. אורטופד בכיר שהוזמן אליו, נסה לעשות לו תרגילים שונים של פיזיותרפיה ומתיחות שונות, אך ללא הועיל. לאחר בדיקה יסודית, הודיע לו האורטופד, שיש לו שיתוק מלא ביד (לא עלינו), ומצב זה אינו הפיך, וכרגע אין ביד הרפואה לעשות מאומה. מספר משה: "קבלתי את הבשורה בהלם של ממש. אני בחור צעיר, והידיעה שלא אוכל להזיז את היד נפלה עלי כרעם ביום בהיר". אולם משה לא ותר, ולאחר מספר ימים הלך לביתו של הגאון הצדיק רבי חיים קניבסקי שליט"א, וספר לו את כל המעשה. הגאון הצדיק התבונן בו ובגידו, ואחר-כך אמר לו: "תלמד הלכות נטילת ידיים במשנה ברורה, ורפואה שלימה". מספר משה: "יצאתי מביתו של הרב בשמחה רבה, ומתוך עידוד רב, ומיד התחלתי ללמוד. והנה, הפלא ופלא מיד בתחילת הלימוד כבר חשתי הקלה רבה, ויכולתי כבר להזיז מעט את היד. עבר יום נוסף, והרגשתי שיפור של ממש. לאחר עוד יום, חזר המצב ביד לתיקונו. מיד חזרתי אל האורטופד, והראיתי לו שאני מצליח להזיז את היד, הוא פשוט לא האמין למראה עיניו. זהו נס למעלה מהטבע, אמר לי... (חלואי ונבין שהתורה היא "ביטוח רפואי מושלם", ולא כפי שקופות החולים מבטיחות...)

נא לשמור על קדושת הגיליון!

שבת שלום לכל בית ישראל!